

ERIAN

PETR MALICH

Vydavatel: Jan Šuba-Makniha.cz

rok vydání: 2015

©Jan Šuba-Makniha.cz

©Všechna práva vyhrazena !

ISBN 978-80-88080-69-5 (pdf)

ISBN 978-80-88080-70-1 (ePub)

ISBN 978-80-88080-71-8 (MOBI)

Úvod

Na obloze visela těžká černá oblaka. Přelévala se, kroutila a různě měnila tvar i polohu. Sem tam mezi nimi prolétla klikatá modř blesku, následovaná hlasitým prásknutím. Z té černoty na zem dopadaly velké kapky deště s hlasitým plesknutím. Padaly na dřevěné střechy domů, na kamenné kočičí hlavy tvořící ulice města, i na šedou hladinu oceánu, která díky tomu připomínala spíše obřího ježka.

Přístavní město Acine leželo na výběžku ostrova Lahmu, omývaného Jižními moři. Acine zabíralo celý výběžek, jako pes vyhřívající se na sluníčku. Teď však spíš připomínalo malá stvořeníčka tisknouce, která jsou co nejtěsněji nalezlá u sebe, aby jim nebyla zima.

Město mělo vlastně dva přístavy. Jeden na jihu, v moři a druhý na severu, v jezeře, kterému místní neřekli jinak, než Kaňka. Kaňka měla dva sousedy v podobě jezer, oba bez nějakého řádného pojmenování. Za trojicí jezer ze země vybíhaly hory, které nestály kartografům za pojmenování, ale Acičané jim říkaly Zuby, pro jejich špičatý tvar a nepřístupnost.

Pozorovatele teď ovšem nezajímá žádná z přírodních krás ostrova, ale jedna z užších uliček přístavu. Byla to jedna z těch uliček, která vznikla tím, že někdo u sebe postavil domy a mezi nimi vznikl prostor ohraničený třemi stěnami bez oken a dveří a kde většinou skončilo harampádí nebo odpad.

Do téhle někdo naházel staré, téměř prohnilé bedny, kusy zrezivělého drátu a hromadu shnilých brambor. A taky dost často sloužila koljdoucím mužům jako veřejné záchodky. To všechno dohromady vytvářelo velice typický a nevábný zápach.

Tam na zemi, v moči, šťávě z brambor a dešťové vodě leželo bezvládné tělo. To tělo patřilo menšímu zavalitějšímu mladíkovi s řídnoucími vlasy a nepříliš čistým oblečením. Kolem něj ležela poházena spousta věcí, skoro jako kdyby je někdo po někom házel.

Nad tělem stáli dva muži. Jejich oděv sestával z výhradně černých barev bez jakýchkoli ozdob a tvořily ho vysoké, kožené boty, kalhoty a košile v pase svázaná páskem. Vypadali lehce zmoženě a stále ještě oddechovali po vynaložené fyzické námaze. Ten skrček jim dal zabrat víc, než původně předpokládali.

Jeden z mužů se shýbl a přehodil si mladíka přes rameno jako pytel mouky. Při tom úkonu značně poklesl v kolenou a zafuněl. Na záda mu spadla kapička krve, která vytekla z úst bezvládného těla. Vzápětí se rozpila ve zmáčeném oblečení.

„Ne, takhle to nepůjde,“ zavrtěl muž hlavou a omráčeného kluka shodil na zem jako kdyby to byl pytel brambor. Vrstva dešťové vody na dlažbě smíchaná s bůhví čím se rozstříkla všude možně.

„A jak to chceš teda udělat?“ zajímalo toho druhého.

„Co ho vzít každé za jednu ruku, jako když táhneš opilce?“ navrhl první.

„Dobrá,“ zabručel odevzdaně druhý. Neměl z toho radost.

Nakonec tedy každý vzali bezvládné tělo za jednu ruku a táhli ho mezi sebou. Skutečně to bylo jednodušší a nakonec jim to pomohlo vyhnout se problémům, protože potkali několik strážných, kterým na tom pohledu nebylo nic divného, jelikož to byl velice častý jev.

Dopravit obtloustlé tělo do pánova sídla jim zabralo týdny. Měli vlastní loď, což jim celou práci podstatně usnadnilo. Drželi ho zdrogovaného, aby nemohl užívat svoji moc a jinak ho ponechávali svému osudu. Na Arakriónu jim hrozilo nebezpečí. Ostrov patřil čtyřem království, která o něj neustále vedla spory a docházelo tam k častým bitvám šarvátkám či potyčkám jednotlivých říší. Některá z jednotek by si jich mohla všimnout a považovat za nepřátele. To by znamenalo boj, který by při větším počtu nepřátel nemuseli zvládnout.

Proto jeli přes pole, louky a lesy, ne po cestách a silnicích. I tak se museli vyhýbat několika jednotkám pod různými praporci. Nakonec však bez újmy, díky svým dovednostem, dorazili na úpatí pohoří rozkládajícího se na východě ostrova.

Hory čněly k nebi jako rozeklané tesáky nějakého velmi nebezpečného zvířete. Už na první pohled byly nehostinné, protože široko daleko nikdo nezahlédl ani jedinou rostlinku. Jen pouze šedý kámen a vítr skučící mezi kameny.

Ani jednoho z jezdců to neodradilo a vyrazili přímo mezi dvě hory. Kořist, kterou před pár hodinami omráčili, bezvládně ležela na koni před jedním z nich, jako pytel mouky.

Vjezd do hor ukázal, že přece jen nejsou tak úplně holé, jak se na první pohled zdálo. Rostou tam stromy, pokroucené, téměř černé, skoro jako kdyby je tam zasadila sama smrt, na níž ty podělané stromy naváděly myšlenky.

Dojet do cíle jim zabralo další tři dny. Zajatce už neomračovali, ale svázali mu ruce, zavázali oči a dali roubík. Někdo by mohl říct, že na tom nesejde, poněvadž ho stejně vezli na smrt a tak klidně může vidět vše. Ti dva to však považovali za poměrně krutou věc, nemoc vidět kam vás vlečou ani co vás čeká.

Údolí, do něž vjeli, nejspíš představovalo největší prostor, který neutiskovaly hory, jaký kdo mohl v pohoří najít. Uprostřed něj se tyčil hrad. Působil děsivým dojmem; věže se vypínaly k nebesům jako ruce kostřivce, snažícího se stáhnout oblohu na sebe. Vysoká lomená okna připomínala ústa děsem ztuhlého člověka. Měl pyramidovitý tvar, kdy na okraje byly nejmenší věže a uprostřed nejvyšší. Věže stavitel postavil do špičky, takové, které vypadaly, jako že se snaží rozpárat okolní vzduch.

Na pevnosti nebyl patrný žádný pohyb. Aby taky jo, když byla až na jednoho jediného obyvatele pustá. Jejich pán žil v osamění a po své velké porážce všechny své věrné příznivce poslal do světa, aby našli a přivedli ty, kteří mu měli navrátit sílu. A právě jednoho z nich měla tahle dvojice.

Dorazili na malé nádvoří, kde konečně zajatce zbavili šátku. To hlavně z nutnosti. Nechtěli ho vláčet mezi sebou, i když teď už nevážil zdaleka tolik, co při tom, když ho chytili.

Nádvoří obklopovaly ze tří stran zubaté hradby a tu čtvrtou tvořila samotná stěna hradu, jejíž hladké zdi narušovaly pouze vysoká, temná lomená okna a velká, dubová brána. Ta v sobě měla ještě jedny malé dveře, které právě teď otevřeli.

Nikde nikdo nehlídal, protože o existenci hradu věděli jen věrní a ti by raději zemřeli, než vyzradit jeho polohu.

Dovnitř pronikal paprsek světla, který vzápětí přerušil stín prvního z mužů, který vstoupil do místnosti, jež se topila v temnotě a jediným zdrojem světla byly právě otevřené dveře. I druhý muž vešel dovnitř, tlačíc před sebou zajatce.

„Dost to tu zchátralo,“ ohodnotil stav místa. Oba si pamatovali, jak to tu vypadalo za dnů největší slávy jejich pána. Od té doby se však mnohé změnilo. Ale hrad dosud nikdo nenašel. Původně to nebylo centrum říše, ale spíš jedno z menších sídel poměrně velké důležitosti, díky jeho lokaci a faktu, že nepřátelé nevěděli, kde se nachází.

„Co bys čekal? Že to tu pak někdo udržoval, když všichni hledali toho blbečka, co s sebou táhneme, aby pán opět získal sílu?“ zeptal se svého parťáka první z mužů.

„Ovšemže ne,“ zazněla bručivá odpověď.

„Tak kam ho půjdeme hledat?“

„Copak vypadám, že umím věštit? Haló, je tu někdo?“ zakřičel tak silně, až se na ně snesl oblak prachu. Žádná odpověď nepřišla a trojici zachvátil kašel.

„Pitomej prach!“ ulevil si jeden z mužů.

„Nečekal jsem, že se tu ještě někdy někdo ukáže,“ pronesl dvojici dobře známý, tak trochu dětský hlas. Oba muži chvíli pátrali po jeho zdroji, ale v té tmě nedokázali nikoho najít.

„Pane?“ zkusil to jeden z nich nejistě.

„Ano, jsem to já,“ zazněla odpověď a ze stínů vyšel muž, který se vůbec nepodobal tomu pánovi, kterého znali. Na první pohled bylo vidět, že o sebe vůbec nepečuje. Kdysi krátké vlasy mu teď sahaly až na podlahu a byly pokryté špínou a prachem. To samé platilo pro jeho vousy, které též vypadaly, jako že si je těch šestnáct let neholil. A taky si ani nejspíš nevzal nic jiného na sebe, protože to, co měl na sobě, spíš než cokoli jiného připomínalo hadry. Jeho kůže na něm visela jako velký kabát na příliš malém člověku. Obličej připomínal lebku a ruce pařáty kostry.

Ačkoli na sobě nedali nic najevo, jeho vzhled je dost zaskočil.

„Proč má ten hoch pouta a roubík,“ zajímalo jejich pána.

„Našli jsme ho, můj pane,“ oznámil první z mužů. „Jednoho z těch dvou, kteří mají moc vašeho bratra a vaši.“ Ta slova nezpůsobila změnu, kterou očekávali.

„Takových už bylo,“ oznámil jim muž nevzrušeně. „Ani už se neobtěžuju jejich zabíjením.“ Říkal to způsobem, jako kdyby to bylo na denním pořádku.

„Ale tohle je skutečně on, pane, viděli jsme ho,“ přidal se druhý. Na podpoření svých slov postrčil zajatého kluka kupředu, k pánovi. Klukovo přiblížení způsobilo reakci schopností na jejich původního majitele. Vzduch prořízl poryv studeného větru, zatočil se kolem nich v krátkém víru a pak oba dostali husí kůži. Pravda, nešlo to označit za nějak markantní projev, ale přece jen. To Nalatokově už napůl zastřené mysli stačilo.

Odkudsi ze záhybů svých špinavých šatů vytáhl nůž a bodl jej mladíkovi přímo do břicha. Tenhle proces studoval dlouho dobu po své porážce. Během svého tažení nashromáždil spousty starých spisů a svitků, pojednávajících o nejrůznějších věcech. Od teologie, přes přírodní jevy až po ty nadpřirozené, včetně lidských schopností. Nenašel však jakoukoli zmínku o lidech s více schopnostmi, zejména ne tolika, kolik měl on s bratrem.

Našel ovšem poměrnou spoustu spisů pojednávajících o možnosti kradení schopností. Jak se zdálo, celá devítitisíciletá historie Dalurena nezaznamenala nic takového, ačkoli historikové byli často dost nespolehliví a nemohl zjistit, zda si dotyčný pisatel právě nevymýšlel.

Nicméně značná spousta autorů se shodovala v jedné věci. Základem je smrt osoby, kterou chcete obrátit o schopnosti. Dál se však rozcházel. Někdy tvrdil vypít krev, jiný sníst srdce, další víc nepokládal za nutné. No, uvidí.

Nalatok cítil, jak chladná ocel trhá svaly a zajíždí hloub a hloub do těla, které pomalu ochabovalo. Kolem dvojice znovu vznikl slabý vzdušný vír, který se rozšířil po místnosti a

nakonec rozplynul. Oba přísluhovači scénu pozorovali pohledem dokonale vyvedeným z míry.

Nůž v Nalatokově ruce začínal pálit. Jeho čepel pomalu nabírala oranžovou barvu a dřevená střenka chytla plamenem. Přesto ho nepustil. Oranžová barva čepele přešla v slámově žlutou a nakonec v bílou. Pak nůž vybuchl a na Nalatokově tváři se rozhostil vítězný úsměv. Nechal bezvládné tělo padnout na zem a obrátil se na jednoho ze svých přísluhovačů. Prudce mávl rukou a přísluhovač odletěl ven z dveří. Vítězoslavně zaťal ruce v pěst a kdysi v tak tichém hradě se rozezněl smích, který nevěštil nic dobrého. Mohl znovu začít s dobýváním světa.

1.kapitola

Uskočila. Právě včas. Do místa, kde ještě před chvílí stála, se zabodlo několik ledových jehlic. Jeho rychlost ji nikdy nepřestávala ohromovat. Útočil tak rychle, že se musela bránit na úkor své vlastní ofenzivy. Už ji to štvalo, že pořád jen utíká jak vyplašený zajíc. Rozpřáhla ruce a hladina kolem ní se rozestoupila. Vklouzla do prohlubně, již si vytvořila a voda se nad ní zavřela. Vyrazila vpřed. Bublina vzduchu kolem ní neslyšeně plula přitím jezera. Věděla, že jí tenhle manévr nevydrží na dlouho, proto měla v plánu jednat rychle. Navíc z podobných věcí nikdy neměla dobrý pocit, ačkoli jí to její moc umožňovala.

Uviděla nad sebou stín. Teď! Vystřelila dlaně vzhůru. Okamžitě vyletěla na hladinu jako šipka. V úrovni, kde tušila břicho, vykopla pravou nohou. I přes sníženou viditelnost zahlédla, jak se zapotácel a udělal pár kroků nazad. Skvěle, znejistěl. Udělala neznatelný pohyb levou rukou a v tom okamžiku se muži před ní začali kolem nohou otáčet ledoví hadi, bránící jí v dalším pohybu. S hlasitým čvachtnutím dopadla na povrch jezera. Rychlost teď hrála hlavní roli. Prudce máchla pravačkou vpřed a od ní vyletěl proud vody.

Nevzrušeně ji napodobil, jen s tím rozdílem, že o jeho dlaň se voda tříštila. Okamžitě na velké kapky začala tlačit, aby je střelila proti němu. Narazila na odpor. Snažil se o to samé. K mysli přidala ruce, aby zvýšila sílu. Choval se jako její kopie, takže se ocitli v další bezvýhodné situaci, kdy se přetlačovali navzájem. Na tváři se jí usadil škleb a v hlavě se zrodil plán. Zatlačila celou svojí silou a pak ve vteřině přestala a vrhla se tělem vpřed. Vodní projektily ji jen těsně minuly. Teď se ocitla těsně u něho a bojovat s pomocí okolního živlu by nemělo smysl. Ještě by mohla ublížit sama sobě.

Člověk by řekl, že malá a drobná dívka bude mít v tělesném souboji s dospělým mužem značnou nevýhodu, ale nedostatky její postavy jí vynahrazovala hbitost. Otočila se proti němu a zuřivě vykopla. Úderu se ladně vyhnul a sám zaútočil. Pravá ruka, levá ruka... měla co dělat aby se tomu všemu vyhnula. Pak přešla do protiútoků. Doslova cítila, jak jí adrenalin proudí žilami a tenhle boj si možná i malinko užívala. Její otočkový kop zablokoval překřížením paží. Příliš jí to nebolelo. Na podobné rány a ještě tvrdší si zvykla z trénování. Bleskurychle ji stáhla, protože jinak hrozilo, že by to pro ni špatně dopadlo a vyrazila rukou. Ten výpad odrazil svojí rukou a sám se taky pustil do ní.

Stalo se z nich klubko míhajících se rukou a nohou, jehož jedna či druhá polovina co chvíli povyskočila, aby mohla lépe bojovat a dělat účinnější pohyby. Za chvíli už byla celá

propocená, udýchaná a celkem i unavená. Stál proti ní důstojný soupeř a ani léta tréninku jí v tomhle ohledu moc nepomohla. Měla by to skoncovat.

Během několika sekund ji obklopil mohutný hučící vír. Okolí jí zmizelo z očí. Na tom však nesešlo. Tenhle typ útoku sloužil zároveň i jako štít. Udělala krok vpřed. Vír se pohnul s ní a rozšířil se. Pokračovala dál. V tu samou chvíli se točící vodní masa začala měnit v led a potápět se. Nezvykle rychle. Její ochrana zmizela a ona zjistila, že stojí jen krok před ním. Chtěla něco udělat, jenže nemohla pohnout ani rukama, ani nohama. Vyděšeně pohlédla na své tělo. Celou ji omotal vodními provazy, bránícími jí v pohybu.

„Zatraceně!“ ucedila.

„Skončilas,“ oznámil jí suše. Mávl rukou a ona cítila, jak je tlačena pod hladinu. Takže přeci jen vyhrál. Zajela několik metrů do hloubky a pouta povolila. Mohla se opět volně hýbat. Několika mocnými tempy se dostala zpět na hladinu, kde ji okamžitě zastudil chladný vzduch.

„Dobrá práce Erian,“ pochválil ji. Dlaněmi se opíral do kolen a oddechoval.

„Díky tati,“ zazubila se. Vytáhla se a nohama spočinula na vodní ploše. Chvíli se soustředila a z mokrého oblečení odtekla všechna voda. Hned jí nebyla taková zima.

Tohle dokázal hravě každý aquakinetik. Erian s tátou často trénovala, aby své dovednosti vylepšila. Chtěla se stát jedním z členů Společenství.

Společenství chránilo lidi před nebezpečnými tvory, žijícími v Dalurenu a často si je najímali různí páni a lordi jako ochranku. Existovalo nezávisle na královstvích, vládcích a politika je nezajímala. Patřit mezi ně, znamenalo společenské postavení, výsady oproti normálním lidem a hlavně prestiž a uznání. A o uznání Erian stála nejvíc. Peníze ani postavení pro ni mnoho neznamenaly, ale uznání, to je jiná. Doteď nechápala, proč tam otec není. Talent měl, to viděla. Ne že by proti práci písaře něco měla, to ne. Ani to, že moc nevydělával, jí nevadilo. Zato ostatním dětem to nejspíš přišlo podivné. Utahovali si z ní i jejího otce. Navíc jim přišlo podivné, že nemá matku, ačkoliv jim vysvětlovala, že zemřela, když se narodila. A dospěláci se jim taky z nějakého nepochopitelného důvodu stranili. A Erian jim chtěla dokázat, že je nepotřebují a že jsou lepší oni, nepotřebují nějaké hloupé lidi. V nitru ji tohle všechno páliло. Ale ona jim ukáže! Často taky slýchávala různé debaty a teorie o své matce. O tom, jestli je opustila, její povolání bylo nejstarší na světě a podobně. Nenáviděla je za to z celého srdce. Nebo o svém otci. O opuštění její matky, jejím ukradení a podobně. Vypěstovala si díky tomu vůči naprosté většině lidí zášť. Vstupem mezi elitu jim chtěla ukázat, jak moc se mýlili a že je lepší, než oni kdy budou.

Nedávno jí bylo sedmnáct, což znamenalo věk, kdy může vstoupit do Společenství, pokud složí vstupní zkoušku. Ta měla přijít za necelý týden.

„Pro dnešek už končíme,“ oznámil otec lehce vyčerpaným tónem.

„Už? Ale já ještě můžu,“ protestovala.

„Žádné ale,“ zarazil svou dceru. „Ty možná můžeš, ale já nemládnu,“ konstatoval zachmuřeně.

„Vždyť tak moc starý nejsi,“ namítala. Chtěla ještě trénovat. Mohla toho umět víc. Nebo alespoň ten pocit měla.

„Pomalů ale jistě mi táhne na padesátku, to už stáří je.“

„No jak myslíš.“

„Já nemyslím, já vím.“

To už jí nezbylo nic jiného, než se vzdát. Tenhle spor by prostě nevyhrála. Navíc se ve vsi konal trh a na ten se taky chtěla podívat. A pokud si chtěla něco koupit, tak potřebovala peníze, jichž se jí právě příliš nedostávalo.

„No tak jo,“ podvolila se.

Společně zamířili k malému domku, jenž stál stranou od vesnice. Nenacházel se sice za ochranou palisády, nikdy však neměli strach z nějakých potvor, co žili v lesích, polích, nebo vodách. A na rozdíl od většiny lidí, se jim dokázali efektivně bránit, i když ne úplně zabít, v některých případech. A pokud v tomhle jezeře něco žilo, nedávalo to o sobě vědět.

Dům, ve kterém bydleli, byl jen kousek od jezera. A asi nějakých tři sta metrů od něj začínala vesnice Vilada, k níž patřili. Viladu tvořila přibližně třicítka domků, z malou návsi, kolem níž si lidé postavili ty nejdůležitější budovy, jako hostinec, kovárnu, radnici a krejčovskou dílnu.

Měli jednoduchý dřevěný dům s doškovou střechou bez patra. Po projití vchodovými dveřmi se ocitli v místnosti, která sloužila k vaření, jídlu i zbytku věcí, které se nedaly dělat v pokoji, ve kterém se spalo. Pro hygienické potřeby měli kadibudku a vědro s čistou vodou.

Ačkoli by to nikdy nepřiznala, cítila se poněkud unavená a vyčerpaná. Návštěvu tržiště o něco odloží. Ono to nikam neuteče.

„Nejdeš do vsi hned teď?“ v tátově otázce zněl lehký, popichovací podtón.

Zavrtěla hlavou. „Ještě ne. Chci si promyslet další možné strategie.“ Docela dobrá výmluva.

„Nepřeháníš to trochu?“ Erianin otec nejspíše věděl, co je skutečným důvodem, přesto se rozhodl hrát s ní.

„Ani ne,“ pokrčila rameny. „Hodnotí vážně přísně a já se tam chci dostat.“

„Jak myslíš.“

Došli až na krytou verandu. Erian vzala za kliku a dveře se s tichým vrznutím otevřely. Z hlavní místnosti vyzařovala prostota a efektivnost. Nic zbytečného by tam člověk nenašel. U stěny naproti jezeru stála kamna, ve kterých praskal oheň. Jaro sice už nastalo, ale teplo stále ještě pořádně nepřišlo. Nad kamny visely zářivě rudé mosazné hrnce a dřevěné vařečky, vždy pečlivě vydrhnuté. Hned vedle se nacházela skříň plná talířů a příborů. Kousek od ní stál pevný dubový stůl se dvěma židlemi. A nakonec pod oknem směřujícím k cestě do vesnice, padal prach na peříňák.

Erian prošla pokojem a zavřela se v pokoji. Táta ji jen sledoval s lehkým úsměvem na rtech. Vyrostla z ní úžasná a silná dívka. Snese toho hodně. Možná by jí už mohl říct pravdu.

Okamžitě padla na postel obličejem do prachového polštáře. Kvůli nedostatku kyslíku se otočila a zírala do stropu. Pokojík nesl podobné znaky, jako hlavní místnost. Člověk v něm našel postel, skříň s oblečením, police plná rozličných předmětů, od zajímavých kamenů až po dřevěné hračky, které měla jako dítě a stolek s židlí u jednoho z oken. Vstala a usedla do židle vedle okna.

Opřela se o parapet a zahleděla se do okolí. Její pokoj měl dvě okna. Na jih směrem k vesnici, a na východ ke kopcům, které jí zakrývaly výhled na město, které bylo za nimi. Tím směrem také pěstovali domácí zvířectvo. Měli tam ohrádku, ve které byly slepice a králíci, a pak dlouhý výběh pro koně a bouda, která mu sloužila jako stáj. To bylo jediné místo, na kterém nerostl nějaký druh křoví. Od jejich domu, až po místo kde se jezero setkávalo s kopcem, bylo totiž celé volné prostranství prorostlé šípkovými keři a bezem.

Od Vilady až téměř k jejich domu, se rozkládala malá políčka, patřící chudším vesničanům, kteří si nemohli dovolit pole směrem na jih, kde vzdálenost mezi jezerem a kopcem byla mnohem větší než na severu.

Dovolila si na chvíli zavřít oči.

Vzbudila se o půl hodiny a cítila se o mnoho lépe. Vyskočila ze židle a vyrazila jako vítr. Tátu našla stát u sporáku a něco kuchtit.

„Počítám, že budeš chtít nějaké peníze,“ konstatoval, aniž by se otočil.

„Pokud by to bylo možné.“

„Co bys dělala, kdyby nebylo?“ Na to Erian stačilo krátké zamyšlení.

„Šla bych stejně, abych se alespoň podívala.“ Jak taky jinak. Slyšela cinknutí dřeva o kov, jak oklepával vařečku a nechal chvíli hrnc stát bez dozoru. Zalovil v kapse a natáhl k ní dlaň s měděnými mincemi a pár stříbrnými. Musel je už mít připravené. Obvykle je totiž po kapsách nenosil.

„Tady máš. Něco si kup.“

„Díky,“ zazubila se. Něco nezřetelně zahuhlal. To už Erian neslyšela. Jednou nohou už stála venku.

„Něco ti přinesu!“ slíbila. Další zabručení.

Cesta do Vilady vedla mezi poli která se teď, uprostřed jara, zelenala a polní kvítí rostoucí u jejich krajů začínala kvést. Do vsi to bylo kousek, ale šla schválně pomalu, aby si to všechno vychutnala. Jaro totiž bylo její nejoblíbenější období, protože po zimě všechno znovu oživalo. Po její levici se v záři slunce leskla hladina jezera, která byla místy přerušena domky stojícími na břehu, nebo stromy a keři.

Krajina kolem Vilady nebyla rovná, jak tomu u jezer dost často bývá, alespoň ne na tomto břehu jezera Anderllas, u kterého vesnice stála. Pravda, kolem břehu byl asi kilometr rovné země, ale pak se zvedal do malého kopce, který jezero skrýval směrem od města Lannas a poté se táhl obloukem na severozápad až téměř k jezeru. Cesta vedoucí ze severní části království vedla tím úzkým pruhem rovné země mezi jezerem a kopcem.

Vesnice nebyla nijak zvlášť velká, převážně se táhla podél cesty vedoucí na jih, k největšímu městu v jejich části země, Cataibu. Vlastně to byla taková klikatá nudle, ze které vybíhalo do různých stran asi šest slepých uliček, které končily v polích. Domy ve vsi byly bytelné dřevěné stavby, a až na dvě výjimky jednopatrové. První výjimkou byl hostinec, v jehož přízemí byla hospoda, ve které se mohli ubytovat poutníci cestující na jih a v druhém patře pokoje a druhou dům starosty, který dvěma patry dával najevo své postavení mezi lidmi.

Dobře to odhadla, když si myslela, že bude ve Viladě spousta lidí. U břehů jezera žilo mnoho rybářů s rodinami, a ti všichni nechtěli chodit na trh do města, protože tam byly vyšší ceny než na vesnici. Vzduchem se nesly už dobře známé vůně čerstvého pečiva, koření, voňavek a chladné vody jezera. Míjela stánky s jídlem, s ovocem a zeleninou, šperky, nářadím a tak dále. Každý nakupoval to, co potřeboval, ale nejvíc šlo na odbyt nářadí spojené se setím a sklízením úrody, kterou bude brzy potřeba zaset. Někdo sháněl obilí, jiný zeleninu, ten lopatu, tamten rýč a onen zase kosu. A další kupoval slepice, nějaká paní kozy a statný muž vedle ní vepře.

Zrovna procházela okolo stánku se šperky, když Erian upoutal zlatý odlesk od jednoho z nich. Tlačila tam sice spousta lidí, ale i tak se jí podařilo dostat se blíž.

Většina šperků co viděla, byla buď čirá, nebo měly studenou barvu, ale tyhle měly teplou zlatavě medovou barvu. Přestože byly tak krásné, zdálo se, že nejdou na odbyt. Viselo jich k dvacítce, ale nikdo si je neprohližel, ani nekupoval. Sice to moc nechápala, ale pak jí napadlo, že asi nejsou nikterak cenné, ale jí nešlo o peněžní hodnotu. Zařadila se do fronty, a

mezitím si je snažila prohlédnout. Nebylo to snadné, protože jí je pořád zakrývala vlnící se těla, ale nakonec se jí to povedlo. Sobě vybrala šperk tvaru oválu se špičatými konci a tátovi klasický ovál.

Erianin otec Perer pracoval, v dvacet pět kilometrů vzdáleném městě Lannas jako písař. Ta práce nebyla náročná, plat byl mizerný, ale to mu nevadilo. Nechtěl se moc zviditelňovat, aby se nestala nějaká katastrofa. Když byl mladší, rozhodně si nepředstavoval, že bude bezvýznamný písař, ve stejně bezvýznamném městě. Ale život mu připravil spoustu překvapení, a jedním z nich byla i jeho dcera Erian, kterou nade vše miloval, a kvůli které tohle všechno dělal.

Teď se chystal udělat obvyklé práce, spojené s životem na venkově, jako nakrmit slepice a králíky, posbírat vejce a vyhřebelcovat svého koně, na kterém jezdil do práce. Po chvíli se tak zabral do činnosti, tak si nevšiml, že po cestě od severu přicházejí dvě postavy. Už z dálky bylo vidět, že nepatří k obyčejným lidem, jako byli rolníci anebo dělníci, protože jejich šat byl většinou prostý. Nepatřili ale ani k šlechtě, protože jejich šaty byly honosné a bohaté, a zaručeně nechodili pěšky.

Když se přiblížili, ukázalo se, že dvojici tvoří muž a žena. Žena měla dlouhé havraní vlasy a byla velmi pohledná, až na ledový výraz v jejích očích. Měla hedvábné šaty, stejně černé jako její vlasy a v pase přepásané pásem ze zlata, který se stejně jako boky svažoval směrem k rozkroku do špičky.

Muž byl o něco vyšší než žena, měl tmavě hnědé vlasy a ne tak studený výraz v očích jako žena. Oblečení měl stejné barvy, až na to, že to nebyly šaty, ale tunika s dlouhými rukávy a dlouhé kalhoty. A na rozdíl od ženy, působil dost divoce. Hned si všimli, že je Perer nevidí a věnuje se své činnosti, a tak ho chvíli pohrdlivě pozorovali. Pak žena promluvila.

„Dlouho jsme se neviděli,“ pronesla. Její hlas byl příjemný, ale i v něm byl slyšet chlad. Na její tváři se usadil spokojený škleb, který by si nikdo nemohl splést s hodným. Perer se otočil tak prudce, až mu křuplo v zátylku. Pořádně si je prohlédl, protože mu nepřípadali povědomí, ale pak si vzpomněl a upustil nůši se senem na zem.

„Co...co tu děláte?“ zeptal se, a cítil, se mu stahuje hrdlo. Tak dlouho se úspěšně schovával, a teď ho našli. Sice počítal, že se jim to povede, ale doufal, že Erian už bude dospělá, a bude žít někde jinde a možná i dost daleko od něj, aby ji neohrozil.

„Co myslíš?“ zeptal se ho muž. Měl chraptavý a hrubý hlas, a mluvil tak, že se zdálo, že mu slova nejdřív uvízla v krku a až potom se mu je podařilo vyslovit.

„Dobrá práce, musím říct,“ pokývala hlavou žena a popošla k němu. „Sedmnáct let se úspěšně skrývat... Skutečně obdivuhodný výkon. Bylo to od tebe mazané, přestěhovat se na druhý konec kontinentu a nechat si říkat jiným jménem, Aurusi.“ Perer sebou trhl, když uslyšel své pravé jméno.

„Už je to dlouho, co jsem to jméno slyšel,“ pronesl tiše, a připravil se na boj. Když se viděli naposled, tak se taky bojovalo, ale on zrovna utíkal, zatímco jejich rozptýlení obstarávali jiní. „ale řeknu vám tohle: u mě není.“

„Skutečně?“ podivila se naoko žena. „ V Lannasu nám řekli něco jiného. Prý máš sedmnáctiletou dceru.“

„Nesmysl. Nevím, co jste slyšeli, ale celých těch sedmnáct let jsem sám. Není možné, abych měl dceru.“ Předem věděl, že jeho snaha je zbytečná. Tihle dva nepatřili k těm, co se dají snadno přesvědčit. Navíc, oni *tam* před sedmnácti lety byli, a viděli, co dělá. A při jejich předchozích střetnutích pochopili, jaký druh člověka je. Nikdy by nedokázal opustit dítě, i kdyby nebylo jeho vlastní.

Prostý lid z města nelže. Tedy nelže, pokud s ním mluví někdo výše postavený, než je on sám. Lhaní by mu totiž přineslo jen trable a nepříjemnosti. Takže nebude zbytí.

Průhledně zlatý kámen v paprscích slunce zářil. Poklesla s rukou, na které se jí houpal přívěšek pro tátu, níž, protože ji na moment ta záře oslepila.

Zdalo se jí, že jak se přibližuje k domovu, je vzduch nějaký sušší a hůře se jí dýchá. Ve chvíli kdy téměř neustále polykala, aby se jí dobře dýchal, se jí zmocnil podivný pocit. To už byla téměř u domu, takže se tím nijak neznepekovoala. Udělala krok, a zpod nohy se jí ozval mazlavý čvachtavý zvuk. Podívala se na zem, a ztuhla.

Noha se jí zabořila do bláta, a všude kolem stála voda. Znepokojivý pocit ještě více zesílil. Takhle suchý vzduch a spousty vody na zemi zažila jen jednou. Když jí táta ukazoval, co všechno může dělat s vodou. V krku se jí udělal knedlík, a srdce se jí rozbušilo jako splašené.

Rozeběhla se k místu, kde chovali slepice a králíky, protože v tuhle dobu, byl čas krmení, a ona to zrovna nedělala. Neuběhla velkou vzdálenost a zastavila se, stejně jako jí připadalo že, se zastavilo její srdce. Louže vody přímo před ní totiž byla zbarvená do červena a ve vzduchu byl cítit kovový pach, který moc dobře znala. Rychle se rozhlížela, jestli třeba neuvidí zraněné zvíře, ze kterého by krev mohla být, ale nikde žádné neviděla. Červená tekutina navíc byla i na zemi, a tvořila cestičku dopředu, kde byl vchod do domu. Rychle ji

následovala a srdce jí bilo jako splašené, a zrychlovalo, protože stopa byla čím dál větší. Na verandě nebyla krev jen na zemi, ale i na stěnách, a dveře do domu byly otevřené. Vešla dovnitř. Rozšířily se jí oči a přívěšek pro tátu jí vyklouzl z ruky.

„Tati,“ vydechla přidušeně. „Tati!“ zavyla zoufale. Její otec napůl ležel, napůl seděl na židli u stolu, v obličejí bílý jako stěna a oblečení rudé krví. Celé tělo měl poseté ránami, ze kterých ještě trochu vytékala životodárná tekutina. Podlaha kolem něj byla krvavá a jí z toho pohledu a zápachu udělalo špatně. Vyběhla rychle ven a vyprázdnila obsah žaludku. Pak se vrátila zpět. Při pohledu na otcovo tělo pocítila prázdnotu, a nesnesitelnou bolest. Zamrkala, protože začala vidět rozmazaně, a uvědomila si, že jí tečou slzy. Otřela si oči, a všimla si, že na stole leží složený pergamen potřísněný krví, a pero s inkoustem, kterých si předtím nevšimla.

Opatrně, aby se nedotkla těla, ho vzala a rozložila. Byl to dopis pro ni. Rukopis byl dost roztahaný a celkově špatně čitelný, ale jí to nevadilo.

Erian,

musíš co nejdříve opustit Iroin. Jsi ve smrtelném nebezpečí. Jdi za svým strýcem do Eramu v Hiurenu. Ten už bude vědět co dě-

Dál už dopis nebyl dopsán, byla tam jen čára, ale smysl byl jasný. Musí okamžitě odejít. Ale proč? Co jí hrozilo? Proč měla odejít, když byl mrtvý a nemohl ji ochránit? Bez něj to stejně nedokáže. Nikdy by si to nepřipustila, až teď. Táta jí poskytoval jakýsi pocit bezpečí, pocit že se nic nestane a že všechno zvládne. A teď byl pryč. A ještě má jít a ani ho nepohřbívat. Kvůli čemu sakra? Jak tam tak stála a přemýšlela, uslyšela z venku hlasy. Ženský a mužský. Už jen z jejich zvuku jí vstávaly chlupy na krku hrůzou.

„Nemohl jsi sakra být opatrnější?“ tázal se ženský. Slyšela v něm nesmírný chlad.

„Snažil jsem se, ale sama víš, že blesky jsou prostě silnější než voda.“ To byla pravda. Schopnosti měly na sobě kruhovou závislost.

„Měl jsi to nechat udělat mě, vítr je mnohem jemnější.“

„No jo pořád. Myslíš, že už bude doma?“

„Kde jinde by byla? A prý ovládá jen vodu. Její zajetí bude snadné...“

Víc už slyšet nepotřebovala. Vletěla do pokoje, popadla koženou brašnu a začala si balit. Vrazila do spíže a vzala kus sušeného masa zabaleného v pergamenu.

Erian si jasně uvědomovala, že vchodem jít nemůže. Proto se vrátila do pokoje, a vyskočila oknem, které bylo směrem ke koňskému výběhu. Kůň se zrovna popásal poblíž.

Neobtěžovala se ho sedlat, skočila na něj a vyjela. Nikoho neviděla, a tak si domyslela, že ti, co zabili jejího tátu, jsou pravděpodobně v domě. Pobídla koně do trysku a vjela do polí kolem Vilady. Minula ves, a tryskem se řítila na jih.

2. kapitola

Koňské podkovy se s lehce mlaskavým zvukem zabořovaly do země. Zrovna včera pršelo, a tak byla země ještě vlhká, místy až rozbahněná. Stále jela co největší rychlostí, a vzdalovala se od jezera a rybářských osad a vesnic, kterých na jeho břehu nebo poblíž, bylo jako hub po dešti.

Přesně těm místům se chtěla vyhnout, a tak jela jižně, i když teď to stáčela mírně na východ, kde se před ní otevíral Ginemský les, největší les východního Iroinu. Jeho severní hranice sahala až téměř k Lannasu, východní končila několik desítek kilometrů od pobřeží moře, ze západu byl vykácen lidmi žijícími u jezer Anderllas, Zoria a Lasin, propojených řekou Ralas, a dělící tak království na menší a chudší východní část, a větší, bohatší západní část. Na jihu porost ustupoval rozvíjejícím a rostoucím městům, kolem Cataibu, největšího města té oblasti.

Erianin kůň cválal dál, ale jeho jezdce to nevnímala. Byla myslí úplně někde jinde. Probírala se myšlenkami, ve snaze přijít na to *proč*. Proč jejího tátu zabili, a z jakého důvodu šli po ní? Vždyť co si pamatovala, žili normální a spořádaný život, ve vsi s nikým spory neměli a pokud věděla, tak ve městě i v práci bylo všechno v pořádku, tak z jakého důvodu sakra? Ať se snažila sebevíc, tak na nic nemohla přijít. A ta černá díra v jejím srdci se otvírala čím dál víc.

Ačkoli se snažila, seč mohla, tak jí tvář smáčely slzy, které se jí neustále koulely z očí a tělem otřásaly vzlyky.

Nebe se začalo zatahovat a hrozilo, že přidá své slzy k jejím. Půda se měnila. Už nebyla připravená na setbu, a měkká, bez rostlin, které by ji držely pohromadě. Zelené trsy trávy a sem tam nějaký keříček naznačovaly, že velký prales se pomalu přibližoval, což znamenalo, že pokud se rozprší, mohla by tam najít úkryt a schovat se. Jenže to by musela vnímat okolní svět. Což zrovna teď nehrozilo.

Kůň pomalu zpomaloval, jak se krajina kolem něj měnila, aby lépe prošel mezi stromy, vyhnul se padlým větvím, nebo dokonce celým kmenům. Jednal instinktivně, nikdo mu nemusel dávat žádné povely. Zvykl si, že jeho jezdci na něj spoléhají, a tak podle toho jednal. Vybíral co nejméně náročnou trasu, ve směru kterým se vydal na začátku. Brzy minul první stromy označující začátek obrovské lesnaté plochy.

V lese panovalo mírné přitímí, jak už to v rozsáhlých porostech bývá. Včerejší déšť tam po sobě zanechal stopy v podobě vlhkosti, a kapek, které v nepravidelných intervalech

dopadaly na zem z nižších větví, ke kterým dosud neproniklo slunce. Jedna taková pleskla Erian přes obličej, a zanechala ho ještě mokřejším, než byl. Každopádně ji to vytrhlo z toho transu, ve kterém se nalézala.

Chvíli se zmateně rozhlížela, kde to je, ale pak jí to došlo. Obklopovaly ji vlhké stromy, mechem obrostlé kameny, a široko daleko ani živáčka. Zastavila koně, a sklouzla z něj, aby ho mohla vést.

Kraj lesa byl stále vidět a tak Erian vedla svého zvířecího společníka dál, a hlouběji, aby je nikdo jen tak nenašel. Tentokrát už nepřemýšlela o ničem, všechny myšlenky jí někam zmizely. Jen automaticky dávala pozor, kam šlape, aby ona nebo kůň nikam nezapadli.

O pár stovek metrů dál objevila starou, vysokou jedli, která měla mohutný a vykotlaný kmen. Perfektní přístřeší. A její větve byly velmi husté, jak naznačovala relativně suchá zem kolem. Svého bezejmenného nosiče přivázala k mladé břízce stojící opodál, která právě obrážela listím, takže kromě trávy, které tu byl trochu nedostatek, pro něj znamenala alternativní zdroj potravy.

Natáhla před sebe ruku, aby vytáhla všechnu vodu ze země a z okolí vykotlaného stromu. Nestála o to být promočená. Před dlaní se jí začala objevovat vodní kulička, která se pomalu zvětšovala, až dosáhla velikosti malého melounu, které občas přivázeli kupci z jihu.

Jak se tak na ni dívala, její smutek se přeměnil na vztek. Na ty, co jí tohle udělali, co jí zabili otce a vzali tak její jedinou rodinu a svými dalšími činy, před kterými byla varována, ji připravili o domov. Přitáhla si paži k tělu a natočila se tak, aby mířila hloub do lesa. Pak vystřelily obě ruce dopředu, a koule se dala do pohybu. Pohybovala se rychleji, než cokoli kdy viděla, a když jí přišel do cesty strom, prorazila ho, a pak se rozprskla. Ginem, jehož ticho doteď přerušoval sem tam nějaký ten pták, teď naplnil praskot lámaného dřeva následné skřípání a vrzání, jak strom padal k zemi. Následovalo poplašené volání ptáků, kteří náhle přišli o své posezení a domov a teď rozzlobeně poletovali neviděni nad korunami stromů.

Takový výsledek neočekávala, ale překvapivě ji to hluboce uspokojilo. Její zlost to umírnilo jen trochu. Teď však měla způsob, jak ji ze sebe alespoň částečně uvolnit. Roztáhla obě paže od sebe a během chvilky se před nimi zformovaly podobné kapalinové útvary jako před chvílí. Otočila se jako na obrtlíku na druhou stranu, a dala ruce před sebe. Obě koule se spojily, a daly dohromady jednu větší. Za okamžik lesní ticho opět přerušilo vrzání, skřípení a praskání dalšího nevinného stromu. Takhle to Erian udělala ještě několikrát, dokud se její rozbouřené emoce neuklidnily. Ačkoli ji to vůbec nevyčerpalo, začala vydechovat, a posadila se již na suchou zem v úkrytu ve stromu. Musela ještě nasbírat dříví pro oheň. Zanedlouho bude tma a oheň udrží v patričné vzdálenosti divou zvěř, která tu žila.